

LBRIS

We know
books

MIHAI ANTONESCU

NENUMA

Editura Ink Story

Pucioasa, 2025

LBRIS

We know
books

CARTEA I-a

*Doamne! Unde m-ai trimis,
de tot merg și nu mai ajung?*

Capitolul 1

- Mă ziuă, lele!

- Mă, gagă!?

- Știi tale încotro duce drumul ăsta?

- Spre Hurubești, cale de-o zi. Mai încolo, Dumnezeu știe, că noi mergem pe el d-ici până colea, iar la Hurubești, numai când moare careva din Albu. Fiindcă, vezi 'mneata, noi aci-n Albu nu avem cimitir.

- A!? Păi Albu ce e?

- Un cluci. Nici cătun, nici sat, nici comună. Cluci. Șase căși mari și late. Cluciului îi zice Albu, d-aia că noi văruim cășile de două ori pe an, nu ca alții, o singură dată. Adică mai întâi de Paști, iar mai pe urmă la Sâmpetru dinspre iarnă. Ia uite, bre!? Din taină-n taină, ajunserăm!

- Deci ăsta-i Albu...

- ăsta. Așa cum ne-a venit nouă la gură să-i zicem.

- Prunii ăia sfrijiți pentru ce i-ați dat cu var și pe crengi?

Că au fost văruți, este?

- Au fost, vor mai fi. Tot așa, de două ori pe an. Să semene cu cășile. Garduri nu-s, după cum vezi, iar fără garduri, porțile la ce ar folosi? Dacă suntem cu toții rude înde noi și ne îngăduim? Vine însă iarna, când se schimbă calimera. Ninge mult iarna aici, în câmpie, iar când se pune viscolul, viscolește, nu glumă. Cășile albe, una cu nămeții, norocul nostru. Trec haitele lupilor pe lângă noi fără să ne ia în seamă și se tot duc încolo, spre Dunăre.

- Chiar așa, haite?

– Haite, bre! Cinspe-douăzeci odată! Pe urmă alții și tot așa. Din pricina lor, nici câini nu putem ține. Că ăia latră. Iar dacă latră, ne găsim beleaua și noi, și câinii, așa că... Dar ne luarăm cu vorba, iar tale uitași să-mi zici unde mergi.

– Păi unde-o fi ajunsul drumului ăstuia, na.

– Huidu!? Ai rude pe-acolo sau ce?

– N-am, dar mă gălesc eu cu careva. Cam câți sunteți aci-n Albu? Așa, per total.

– Per total să tot fim: unșpe fomei, cinci bărbați, copii, fo doișpe – opt fete și patru băieți. Numa io am trei. Adică noru-mea. Două fete și pe Gogu Pișolcea.

– Nu-s cam multe femei, iar bărbați prea puțini?

– Așa e, de. Fomeile-s ca măcăcinii. Geaba-i tai că dau mai mulți. Pă când ăștilalți, bărbații, se usucă mai repede din pricină de tutun sau țuică. Ori pleacă după te miri ce prin alte părți și uită să se mai întoarcă.

– 'Mneavoastră, femeile, toate sunteți așa vorbărețe? Vreau să zic, mult și cu oricine?

– Aha! Că fiind noi puțini și trăind strâmt, ce știe unul știu toți, deci cam suntem sătui unii de alții. Cui, ce să-i spui, dacă pe aia o știe și el? Alta e când trece om străin pe drum și te bagi în seamă.

– Copiii unde merg la școală?

– Unii în Hurubești. Asta, dacă le găsim gazdă și ne înțelegem la preț. Alții ori sunt prea mici, ori au terminat generala și duși au fost, iar câțiva, ca să nu zic cei mai mulți, rămân proștii noștri, că și de ăștia e nevoie pe lângă casă.

– Cu morții cum e?

– Cu care morți?

– ăia care mai muriți din când în când. Pentru ce nu-i duceți la oraș, dacă distanța-i tot aia?

– Gagă, asta e o poveste. Ai tălică timp să o ascuți?

– Am. Eu cu timpul stau bine dintotdeauna. Cu lumea, nu prea, dacă am plecat de pe unde am plecat. Când ajung unde voi ajunge, nu-i grabă, deși...

– Că ce vorbă-i asta?

– O vorbă, acolo. Zi-mi povestea!

Femeia din Albu cătă lung la străinul ce-i pășește alături. Pare om serios, deși cam netuns, cu barba răvășindu-i piepții decolorați ai cămășii bleumarin. Duce pe umăr o traistă nu prea mare cu cine știe ce în ea și o pereche de bocanci aproape noi, frumos lustruiți. Abia atunci observă femeia din Albu că și străinul umbra desculț, că tălpile-i lunecau prin praful drumului cu o plăcere nesfârșită, parcă. Ca ani, să tot aibă fo...

– Până-n câți îmi dai, plus doi-trei, acolo. Nu prea mulți, să nu mă deochi.

– Vai de mine! Știai la ce mă gândesc? Bine că nu...

– Știam. Îmi zici cum e cu morții?

– Hai să-ți zic. Dar pentru asta, musai să ne așezăm un pic pe salcia aia căzută. La dreapta, cum vezi, e cluciul, iar mai departe nu merg, că nu am pen' ce.

S-au așezat pe trunchiul prăbușit al salciei chiar acolo, în buza drumului, unu lângă celălalt. Străinul voinic, lat în umeri și cam netuns, uitându-se albastru-furiș la femeia mărunțică, decent îmbrăcată într-o rochie albă cu volane jur-împrejur pe la poale, precis din căpătat. El își aminti cum o ajunsese din urmă pe drum, iar ea, parcă simțindu-l, cu bună-știință întârziase la mers, să fie ajunsă, să se bage în seamă.

– Io-s nepoata lui bātu Albu, nepotul lui bātu Stan, ăl care a ridicat prima dintre cășile astea, aci-n lărgimea câmpului. Se povestește că bātu Stan făcuse războiul la artilerie, iar după, dacă tot avusese norocul să scape, nu mai răbda să audă prin preajmă niciun pocnet, nimic. Chiar un dop sărind din gura sticlei ori vreo nucă picând din nuc și lovindu-se în vreo piatră îl făceau să tresară, enervându-l. Or mai fi fiind și alte supărări cu lumea orașului din cotul Dunării, însă despre alea nu povestea oricui. Sigur este că într-o primăvară devreme a luat-o încoace prin câmpie sătul de tot și toate, cu gând să ajungă la munții cei mari, poate chiar mai departe, pustiindu-se unde s-o nimeri. N-a ajuns decât până-n Hurubești, cale de încă o zi aproape de aici încolo. Hurubești e o comună ceva mai răsărită, cu școală

generală, cu primărie și dispensar. Mai nou, aud că au și post de poliție. În fine. Ei, aci, la Hurubești, altă dandana: comuna a crescut din asfințit până-n răsărit, fix într-o tăietură mai adâncă a șesului, iar cășile stau mai tot timpul anului prionite de copaci ori țaruși înfipti în pământ cu lanțuri sau funii groase ca pe mână. Văzând el una ca asta, bātu Stan și-a făcut cruce cu limba pe cerul gurii să nu-l surprindă careva rămas mut și stană la răspântia din mijlocul comunei, dar oarecine tot l-a ghicit încurcat rău și prost cât cuprinde, cum se uita la cășile alea prionite de copaci. „Nu pricepi rostul funiilor?”, l-a luat la rost oarecinele fără să pară că s-ar fi supărat cumva. „Păi să-ți zic eu: aici, la noi, bate vântul cum nu se mai pomenește prin alte părți, fix toată luna lui octombrie. Adică treizeci și una de zile, uneori cu pauză, alteori nu. Așa tare bate vântul ăla zi și noapte, încât dezbracă tot ce întâlnește în cale de la vest la est și invers, luând cu japca ce e de luat: vite, pomi, animale, garduri, țigla cășilor, ba chiar unele căși le scoate din falca temeliilor, risipindu-le ca pe nimic, cum s-a mai întâmplat la începuturi, pe când lumea încă nu aflate. Nimeni nu pricepe de unde a ieșit zmetenia asta de vâj așa dintr-odată și când o pleca definitiv, uitând pe unde a trecut. Asta e cu cășile.” „Cu oamenii cum e?”, a întrebat bātu Stan, tot mai nedumerit la câte afla. „Cu oamenii e un pic altfel”, i-a răspuns binevoitor oarecinele, probabil plătându-i interesul ce-l stărnise călătorului. „Oamenii, ca oamenii. Se îngăduie înde ei, se înrudesesc după caz ori se dușmănesc în funcție de interese, că așa sunt ei. Prepuielnici, adeseori înguști la minte într-ale viețuirii împreună. Ei, dacă vâjul ăla mare din octombrie se întâmplă să-i prinză pe-afară, se reped unii înspre alții ori mai mulți deodată, cum se nimerește, luându-se în brațe, făcându-se una, să nu-i zburătăcească zmetenia la dracu-n praznic, ca pe paie. Dar în grămada aia de nevoie mai nimerește și câte un bou, vreo poartă, căldare sau altceva pe care vâjul le-a luat cu el trecând la vale, iar acum, la întoarcerea invers, le trântește în capul lumii ca și când nu i-ar trebui, într-un

fel de «restituție nemai integrum», ca să zic așa.” Uite, pe asta cu „restituție nemai integrum” n-am prea înțeles-o eu, poate ai tălică bunătatea să mi-o explici.

– Cum, lele? Chiar așa?

– Chiar, da' stai să mai auzi. „Păi, l-a întrebat bātu Stan pe oarecinele, pen' ce nu mutați comuna în altă parte?” „Am muta-o noi, zice ăla, da-i cu cheltuială prea multă acum, după război. Așa că suntem tot pe unde ne vezi, iar de aicea nu plecăm, chiar dacă ne-ar promite unii munți de aur la poartă. Vezi dumneata, la omul care promite, să te uiți de două ori când spune ce spune, însă nici atunci nu poți fi sigur.” „Păi bine, măi, omule, dacă pe lângă ce nu aveți, mai vine și vâjul să vă ia?” „Aia, zice, că noi avem acilea un cimitir. Pe morți cum îi mutăm? Cine să ne dea alt loc și pentru ei? Toată comuna, cu ce e mai valoros în ea, nu face nici pe sfer cât cimitirul.” „Asta cu cimitirul mi-a plăcut, a zis bātu Stan mai înviorându-se un pic. Parcă-mi vine să rămân aci, la voi, fiindcă pe mine multe vâjuri m-au zgâlțâit, dar niciunul nu m-a scos din țățâni.” „Păi rămâi, na, i-ar fi răspuns bucuros oarecinele. Uite, noi, hurubeștenii, suntem cam jumătate vânători. Trăim și din asta, dacă din ailalte ni se tot ia. La două căși, musai găsești o pușcă.” Auzindu-l, pe bātu l-a pleznit în moalele capului o părere de rău. „Atunci, mai bine nu.”, a zis încet, așa încet încât simțea cum i se usucă limba sub amarul cuvintelor. „Io așa ceva nu mai suport.” „Ce așa ceva, bre?”, s-ar fi nedumerit localnicul. „Treaba cu împușcăturile. Prin ce am trecut eu... Împușcăturile-s mai ale dracului chiar decât vâjul vostru. Ce nu te găsește te nimerește când ți-e lumea mai dragă. Dar ia spune-mi, încolo spre munte mai e ceva? Cineva?” „Ar mai fi, nu cine știe ce, însă mă tem nici aia să nu fie de nasul dumitale.”, i-a răspuns hurubeșteanul cu tristețe. „Ei, atunci, la bună vedere! Mă întorc înapoi. Am dibuit eu un loc mai bun să-mi ridic o casă pe când veneam încoa, fix la cheutoarea dintre voi și oraș. Firește, dacă m-oi înmulți ca tot omul, le las alor mei cu gură de moarte să mă îngroape-n cimitirul vostru. Asta, fiindcă alde voi nu vă părăsiți răposății, iar

vâjul nu-i scoate și pe ei din gropnițe atunci când trece.” „Pe ei nu, însă crucile... După urgie, musai trebuie puse altele, iar aci o mai încurcăm și noi la socoteală, de. Adică unde odihnește Gheorghe al lui... să scriem pe cruce Pătru, Ioana sau... În fine. Barem pământul care-i găzduiește e același pentru toți. Până-n tămâiatul următor, lumea uită. Că așa-i omul. Unele lucruri le uită repede, dacă vrea să trăiască mai mult.” Acum pricepi 'mneata, gagă, cum devine cu cimitirul din Hurubești și cu lumea din cluciul ăsta? Da' un gând rău tot a început să ne dea târcoale nouă, ăstora vreo câțiva din Albu.

– Ce gând?

Femeia și-a trecut o mână peste fruntea umedă, peste păru-i galben strâns în coadă la spate, privind a îndoială în lungul drumului dinspre unde tocmai veniseră. Au ele, femeile, așa un simț al nenorocirii pe care știu să-l tăinuiască până nu mai pot și-l scapă brusc pe dinafară ca la spovedanie, mai ales cuiva străin, decât cuiva din familie. Că străinului ori nu-i pasă de ce aude, ori pleacă mai departe într-ale lui cu sperietura, dar ele, femeile, se cheamă că s-au lepădat de-o greutate, deci pot respira mai liber cumva. Mai...

– Se aude că vor veni unii cu nuș' ce măsurători, iar după ei alții, să tragă oblu otostradă fix pe unde suntem noi acum. Otostrada aia ar trece și prin Hurubești, iar mai departe, habar n-am încotro.

– Autostradă!? Pe aici, prin pustiul ăsta! Cine v-a spus așa ceva?

– Unul Brambură, din Hurubești. Umblă nărodul ăsta oriîncotro, ceva de speriat. Mai ales vara umblă, când nu e musai să poarte încălțări pe oriunde merge. Adeseori chiar la oraș, de unde se întoarce cu tot felul de chestii, mănțelegi tale? Ni le toarnă nouă în ureche, apoi altora, la el în comună, ba mai și înflorindu-le pe ici, pe colo, știricarul naibului. În halan, a venit cu asta, cu otostrada, care ne-a speriat pe toți. Cică fix prin păreții cășilor noastre va trece. Adică ales bules! cluciul. D-aia mă tot uit îndărăt când vin

de pe unde veniram și unde alerg după ciuperca sau buruienii pentru ceai. Poate, poate i-oi vedea pe ăia cu măsurătorile, să dau de știre alor mei, să-i primim cu parii. Adică, ce? Nu pot măsura, dacă tot e, mai prin altă parte? Câmpia-i cât cuprinde. Pen' ce să ne dărâme nouă cășile?

– Lele. Eu zic să stai liniștită, că dracu-i vărgat, nu musai negru din coarne până-n copite, cum cred unii.

– Ce spui acilea? Adică să ne fi mințit Brambură?

– Poate, nu chiar. Poate a zis și el tot așa, din auzite. Dumneata nu știi cum e la noi, la români? Multe se spun, însă nu se fac nici a zecea parte. Ori unele se fac după j' de ani, mai mult să nu se spună că nu s-au făcut. Atunci alte măsurători, alt proiect, care uite, bre, nu mai seamănă cu ăl dinainte. Îmi pare că înghițiți pe nemestecate, zău așa. Abia dacă mai aduce Brambură ăla vorba despre autostradă mâine-poimâine, iar să vă îngrijorați, dar nici atunci.

– Așa să fie?

– Așa o fi. Iar acum, te-aș cam lăsa cu bine. După cum vezi, soarele e mai harnic decât noi, iar peste puțin e noapte.

Parcă nu l-ar fi auzit, femeia sări iar dintr-un gând al ei:

– Dacă otostrada va trece și prin Hurubești, așa cum se aude, nici cășile ălor n-or să scape. Geaba le țin legate cu funii. Păi cu cimitirul cum rămâne? Să zicem că mută comuna, dar mormintele? Oamenii ăia, ghinionști din fire, s-au temut să mute satul când abia era el sat, de teamă să nu dea peste un ghinion și mai mare, și tot așa până nu s-a mai putut. Ha? Poate nu-i cazul nici cu tălică să te grăbești acum. Rămâi în Albu până mâine. Avem unde, avem cu ce. Mai stăm la taină, fiindcă tare-mi plăcuși, zău așa.

– Nț! Cine știe ce-mi răvășește sufletul pe-acilea, de mi se face să nu mai plec. Hai, și să ne vedem... când ne-om mai vedea!

– Bine, gagă, spuse femeia oftând resemnată, dar și bucuroasă cumva, uitându-se lung la străinul ăla. Atunci mergi sănătos.

Insul plecă, apucând fără grabă pe drumul abia desenat în palma câmpiei, ducându-se, tot ducându-se. Rămâneau

în urmă casele rare ale cluciului Albu, alea fără garduri, fără porți sau câini. La o vreme, îl ajunse din urmă strigătul femeii dintr-o taină rămasă lângă trunchiul salciei pe care șezuseră.

– OMULEEEE! Io-s Costanța lu' bātu Albu, măăă! Lu' tale, cum îți zice, că uitai să...

– Îți spun eu altădată, șopti bărbatul, dând evaziv din mână spre femeia aproape înghițită de inserarea ce se lăsa.

În fine, merse el, tot merse, uneori grăbind pasul din pricini ce ne scapă nouă, āstorlalți, iar odată cu întâiul cântat al cocoșilor pe grinda nopții, ajunse-n Hurubești despre care-i povestise nepoata lui bātu Albu. Văzu casele priponite cu funii de copaci, cu porțile zăvorâte în mai multe încuietori, iar prin preajmă nici țipenie de om. O lună mare, ca o mămăligă oltenească, ieșise din cerga ierburilor, aburcându-se pe umerii cerului la deal, luminând totul jur-împrejur, până-n cele mai ascunse unghere. Cățiva dulăi fără somn veniră la garduri, uitându-se la el cum trece, dar fără să-l latre. Călătorului nu-i plăcură casele alea priponite și mute, nici primăria ceva mai răsărită din centrul comunei cu pereții jupuiți până la cărămidă, iar biserica fără turlă semn rău îi păru, cu toți îngerii și sfinții răstigniți între funii pe zidul exterior, precum cei din urmă tâlhari. Încercă să priceapă ce o fi fost în mintea oamenilor ālora dintr-un cândva să ridice comuna fix în tăietura adâncă a șesului cu două guri larg deschise, una la vest și alta la est, prin care vântul lui octombrie trecea cu turbare an după an, lăsându-i mai săraci decât apostolii. „Aici numai blestem este, gândi, iar oamenii āștia se supun fără crâcnire sorții lor, nădăjduind o iertare cândva, într-un viitor incert. Altfel, inși mai ciudați și mai căpoși decât oltenii nu s-au pomenit. În altă ordine, la ce le-o folosi unora o autostradă să treacă musai pe aici iar nu pricep. Să nu fi înțeles cum trebuie Costanța vorbele lui Brambură āla?” Ieși din comună urcând pe buza înaltă a văii, luând-o spre nord, pe același drumeag pe care doar tălpile lui desculțe îl simțeau, iar pe măsură ce se depărta de Hurubești, o altfel

de bucurie da să-i cuprindă ființa, întrebându-se că ce putea să însemne asta. Pe când se întreba, tot pășind agale prin răcoarea șesului cu bocancii legănându-i-se ritmic pe omoplatul stâng, lângă traista cu cine știe ce în ea, numai ce văzu o fată răsărind din niciunde, mărunțind înaintea lui pe drum, cam la distanță de-o răsufare. Luna o lumina din toate părțile, strălucind în păru-i lung și negru-catran revărsat peste umerii înguști, peste coapsele învelite într-o fustă albă cam până-n genunchi, iar mai jos dezvelindu-i pulpele turnate în argint curat, aidoma celui din icoanele împărătești ținute la mare cinste prin biserici. Fata aia, ori vedenie, ce-o fi fiind, călca înaintea lui tot așa, fără grabă, fără a privi în urmă, ca și când singură ar fi fost pe drum la ceasul dinspre ailaltă jumătate a nopții, cu toate misterele cerului și ale pământului adunate mănunchi în făptura ei. „O fi din Hurubești, gândi, da-ncotro la ceasul āsta și de una singură? Ori, din moment ce eu îi calc în urme, se cheamă că nu mai e singură. Nu cumva știe?” Un fulger îi trecu prin lăuntrul ființei, arzându-l până-n rărunchi. „Să fie ea?!... Călăuza înspre ce-și dorise dintotdeauna, dar mai cu seamă în ultima vreme, pe când se tot pregătea să evadeze din fotografia alb-negru a orașului cu toate mizeriile strânse la un loc, cu limba păsărească a noilor generații învățând traiul prin delegație ca pe o nouă religie tragică și oarbă, ce însăși sfârșitul va însemna mai devreme sau mai târziu. Fata asta era fără îndoială ultima soluție a cuiva întreg la minte, încă stăpân pe propriile-i simțuri, însemnând ieșirea din coșmarul nopților în care visa cum batalioane de inși fără nume, doar cu niște cifre scrise pe spatele și pieptii unor salopete mizere, îi turnau ciment și asfalt fierbinte peste picioarele desculțe, vrând să-l zidească într-o realitate ce nu mai era a lui.”

Tot gândind astfel, continua să calce nezmintit în urma tălpilor acelei fete, cu privirile înlăcrimându-i argintul nefiresc al pulpelor până se rări noaptea, căzând ostenită pe mărăcinii câmpiei, până când însăși câmpia sfârși ostenită la genunchii unor păduri nesfârșite în departele cărora

luciră auriu și vertical crestele muntilor de-o năucitoare frumusețe. Odată intrați în pădure, drumul de talpă se fărâmiță și el prin zăvoaie și crânguri, învelindu-le mersul în aburul umed înmiresmat al vegetației încremenite sub rouă. Mai merseră așa, tot mai merseră, el străduindu-se să nu o piardă din ochi pe mândrețea aia de față, jumătate certitudine, jumătate nălucă, ea nelăsându-se ajunsă cu pasul mai mult decât lungul unei respirații, până când, în fine, răzbiră în largimea dintre două dealuri printre care șerpuia zglobiu un pârâu limpede aidoma cristalului grăbind să se arunce în oglinzile unei bălți întinse și precis foarte adânci. Tot acolo, în margine, se ițea dintre ierburi un stei de piatră având forma capului unui bătrân din alte vremuri. Un semn de hotar, credem noi, păzind granița dintre două realități mutual-antagonice, fiindcă ce lăsase călătorul în urmă nu semăna defel cu imaginea care-i umplea ochii și sufletul acum. De-a stânga și de-a dreapta pârâului tot urcând la deal se înșirau precum diamantele pe un fir nevăzut cam patruzeci de case albe înconjurate de grădini cu pomi fructiferi și viță-de-vie prin care zumzăia o lume cuminte și pestriță scăpată parcă dintre filele unei cărți cu povești. Minunea lui de călăuză dispăru brusc pe poarta primei case din dreapta cum văzu, lăsându-l singur acolo lângă pietroiul ăla mut și năpădit de ierburi înalte, pe când din ograda următoarei case tot pe dreapta ieși la largime un cârd alb de găște, pornind să ciugulească harnic iarba de pe malul pârâului, lăsând în urma lor o părere de drum ca smaraldul, urcând, tot urcând, până nu se mai văzu. Rămas singur tocmai pe când nu se aștepta, noul sosit se așeză pe steiul ăla din hotarul micului sat, simțind cum, odată cu oboseala ce-l cuprindea în fine, își făcea loc în el o mulțumire și-o liniște fără margini, cum nu avusese nicicând în forfota spre niciunde a orașului pe care-l părăsise fără urmă de regret. Stătu așa, tot stătu, trăgând cu urechea la zumzetul acelei lumi răsărindu-i fără veste în cale, cu ochii în departele așezării, acolo unde se vedea un maidan ca țâța rotundă a unei fete mari nălucind în sus

dinaintea peretelui abrupt ce cobora din munte și având la mijloc gura întunecată a unei peșteri. Tot atunci văzu găștele albe revenind ciopor către vale, mai ciugulind încă o dată și la măsură iarba aceluia drum părelnic, până să dispară iar în ograda casei de unde ieșiseră. Auzi în aproape glasul unei femei:

– Mani mani, mani mani, fir-ați voi de crăcănate! Poate dă sfântul să nu vă fi întors tot atâtea câte plecarăți, că vă mai răresc și eu cu ceva, dacă tot aprinsei focul sub ceaun!

Pe urmă, femeia ieși la poartă cu o mână strașină la ochi înspre pădure, înspre unde ședea-n odihnă călătorul. Se așteptă să-l bage în seamă, să spună ceva, însă ea părea să nu-l fi văzut ori, dacă da, nu putea fi adevărat.

– Bună dimineața, mătușă!

– Haida!? Grăi pietroiul din malul Bălții mute!? Ori te pomini, mi se păru?

– Cum spui dumneata.

– A!? Ei, atunci bun să-ți fie ajunsul, străine, precum îți fu și umbletul încoa. Da-ncotro, spre dincotro, dacă nu-i cu supărare?

– Păi dinspre încolo până unde ajunsei, cum spui.

– Aha!? Și cam de când stai pe capul pietroiului, mă rog?

– Cam de alaltăieri, îmi vine a crede.

– Huidu!?

Femeia uscățivă și cam trecută dădu într-un răs mărunț, chicotit, uitându-se pieziș la străin. Pe urmă chipul i se luminează de-o sficiune și-o bunătate cum doar cumințenia vârstei știe să o nască din omul simplu, fără ascunzișuri. Totuși, ceva părea a nu-i veni cum trebuie dinspre călătorul ăla ostenit, cum vedea.

– Ascultă, domnule, ăsta... „Alaltăieri”. Oi fi stând pe unde oi fi stând tale, da’ nu acilea, că te-aș fi văzut până acum. Pă mine nu mă iei la vale.

– Iartă-mă, mătușă...

– Dumitra.

– Iartă-mă, mătușă Dumitra. Zisei și eu așa...